

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 3 | 1. FEBRUAR 1934 | 83. AARGANG

HVIS DU GØR DIN DEL.

Et Tiendevidnesbyrd, fortalt af Biskop *Nicholas G. Smith.*

Ved Slutningen af dette Aar (1933) ser jeg med Tilfredshed og Glæde tilbage paa Maanederne, for jeg indser, at Herren har velsignet mig. Det er akkurat det, han lovede, han vilde gøre, dersom jeg var trofast til at gøre min Del. Han har sagt, at han vilde aabne Himmelens Sluser og udgyde Velsignelser over Tiendebetalerne, og han har velsignet mig.

Jeg har betalt en fuld Tiende i det Aar, der nu er gaaet, og jeg har en Følelse af Tilfredshed — ikke fordi jeg tænker paa den materielle Gevinst, for Herren har ikke velsignet mig saa meget i den Retning, som han har med en Troens og Haabets Aand og Mod til at staa over for Problemerne, som jeg maatte møde i Livet.

Jeg har tilbragt omtrent 11 Aar i Missionsmarken med at prædike Evangeliet; det er Tiendedelen af over et Hundrede Aar af mit Liv, der er tilbragt ude i Missionsmarkens aktive Arbejde. Siden min Hjemkomst har jeg tilbragt Størstedelen af min Tid med kirkeligt Arbejde.

De gode Søskendes Aand, som bor i det »Ward«, som jeg præsiderer over som Biskop, har været en Styrke for mig, for de er kommet i deres Fattigdom og givet mig deres Tiende hver Maaned med glade Hjerter og lykkelige Ansigter. De har ogsaa været lykkelige. I det forløbne Aar har de gjort

deres Del og gjort den godt, Hundreder af dem — ja, næsten 700 Medlemmer af dette »Ward« er paa Listen over Tiendebetalere. De er der, fordi de onsker at være der, ikke fordi deres præsiderende Brodre har sagt dem, at de maatte betale deres Tiende. De kender deres Ansvar og lever derefter.

11 Aar i Missionsmarken og 11 Aar som Biskop i et »Ward« har bevist mig, at der ikke kan være Tvivl om, at Herren gor sin Del med dem, der er trofaste i Udførelsen af denne Pligt. Jeg har set nogle blive velhavende, Hundreder og Hundreder har jeg set lykkelige og tilfredse, fordi de levede i Overensstemmelse med dette Princip.

Jeg vil aldrig glemme en Erfaring, jeg havde nede i Sydafrika. En af Brodrene dèr havde et stort Bageri og var kommet i Gæld med mere end 2000 engelske Pund. Mollen, der leverede ham Mel, havde overtaget Forretningen og betalte ham som Bestyrer af Bageriet.

Han forklarede mig, at han ønskede, at jeg skulde forstaa, at han gav sine Forældre 3 Lst. om Maaneden og ligeledes sine Svigerforældre, og han onskede, at jeg skulde vide det, saa at jeg kunde forstaa, at han betalte lige saa meget som Tiende og mere, og han tænkte, at det var udmærket.

Jeg sagde til ham: »Broder Martin, det er udmærket, men tro ikke, at De betaler Deres Tiende. Nu vedkommer det ganske vist ikke mig, enten De betaler Tiende eller ej, det er en Sag mellem Dem og Deres Gud. Hvis De gor, hvad Herren har bedt Dem om, vil Herren vise Dem, at han mener, hvad han siger.«

Hans Forretning gik daarligere, men efter at han havde haft denne Samtale med mig, kom Broder Martin og betalte mig en fuld Tiende af sin Lon, som han tjente ved at bestyre Bageriet. I Lobet af 3 Maaneder havde hans Forretning taget et saadant Opsving, at han sagde til mig: »Præsident Smith, vil De bede for mig om, at Herren vil aabne Vejen for mig til at rejse til Zion, og jeg vil betale en Tiendel af alt, hvad der kommer i mine Hænder.«

Jeg sagde til ham, at jeg vilde bede for ham, for at han kunde opnaa den Velsignelse. I Lobet af nogle faa Maaneder anmodede Regeringen ham om at bage Brodet til Soldaterne. Saa kom en af de storste Forretninger indenfor Branchen til ham og onskede at kobe hans Bageri, idet de bod ham Penge nok, saa at han kunde betale sin Gæld til Mollen og desuden gav ham Lst. 5000 i Overskud. Jeg vil aldrig glemme den Dag, da Broder Martin skrev en Check paa Lst. 500 i Tiende, en fuld Tiende af de Lst. 5000, han havde tilovers, efter at han havde betalt sine Forpligtelser. Herren velsignede ham og bragte ham i Sikkerhed til Zion.

Broder Martin har opdraget sin Familie — hans Børn er i gode Stillinger. Han har været udsendt til den Mission for at præsidere over den, og han er nu hjemme igen. Jeg har talt med ham, og han har sit Vidnesbyrd, akkurat lige som hver af os maa have sit eget Vidnesbyrd med Hensyn til Tiendeloven. Man kan ikke tage et andet Menneskes Ord for det, men man kan finde ud af, at Løftet er sikkert.

Tiende er vort eget Ansvar, ingen vil skælde os ud, dersom vi ikke opfylder denne Pligt. Vi skulde tage Herren paa hans Ord, at Himmelens Sluser vil blive aabnet, og betale vor Tiende. Jeg tror, at det nye Aar, som vi lige er begyndt paa, vil blive det mest storslaaede Aar, som vi nogensinde har haft i Kirkens Historie.

Jeg beder, at Kirkens Medlemmer, idet de erkender, at Herrens Løfte er sikkert og sandt, vil vie deres Tid, deres Talenter og deres Midler til at udsprede dette store Værk, som er blevet oprettet i denne Tid for hans Børns Fred og Velsignelse.

DEN DANSKE MISSION.

AFLØSNINGER.

Ældsterne Harold E. Jensen, Elbert G. Widdisen, Elmer C. Hansen og George O. Christensen er blevet hæderligt afløst fra deres Arbejde i den Danske Mission, hvor de har virket i mere end to Aar.

Disse fire Brødre har alle udført et godt og dygtigt Arbejde i Missionens Tjeneste, og overalt, hvor de har arbejdet, har de kun vundet sig Venner ved deres rolige og noble Fremtræden, og det er med Sorg, at vi ser dem forlade Danmark; men vi véd, at der ogsaa paa den »anden Side« venter dem et stort Arbejde. Vi beder, at Herren vil velsigne dem i de kommende Aar.

Brødrene sejler fra Southampton den 15. Februar med S.S. »Manhattan«.

NY MISSIONSSEKRETÆR.

Ældste Richard L. Christensen, der har virket som Missionens Sekretær de sidste 8 Maaneder, er blevet hæderligt afløst fra denne Stilling, og i hans Sted er indsat Ældste Paul W. Jespersen, som har præsideret over Esbjerg Distrikt.

NY DISTRIKTSPRÆSIDENT.

Ældste Owen M. Christensen, der sidst har arbejdet i Randers Gren, er blevet beskikket til at efterfølge Ældste Paul W. Jespersen som Distriktspræsident over Esbjerg Distrikt.

Vi beder, at Herren vil velsigne disse to Brødre i deres nye ansvarsfulde Stillinger.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

BRYLLUP I KØBENHAVNS GREN.

To af Kobenhavns Grens unge Medlemmer, Broder Figat Breum jun. og Soster Anny Krebs, blev den 17. Januar viet af Missionspræsident Holger M. Larsen. Vielsen foretoges i den store Sal, hvor der havde indfundet sig mange Venner og Bekendte. Bag efter serveredes der Sodavand og Kager, og en fornojelig Tid tilbragtes.

Vi nedbeder Herrens Velsignelse over Broder og Soster Breum og haaber, at Fremtiden maa forme sig lys og lykkelig for dem. *O. B. W.*

DØDSFALD PAA BORNHOLM.

Et af Missionens ældste Medlemmer, Soster Petrea Andrea Svendsen, Bornhom, er dod. Soster Svendsen blev næsten 91 Aar gammel, idet hun blev fodt den 22. Februar 1843. Soster Svendsen dode som en trofast Sidste Dages Hellig i Haabet om en herlig Opstandelse. *O. B. W.*

DEN NORSKE MISJON.

ANKOMST OG BESKIKKELSER.

Folgende eldster er ankommet til Norge og har mottatt beskikkelser: Eldste Dean A. Peterson, som er blitt beskikket til å arbeide i Oslo distrikt, eldste E. Barlow, som vil arbeide i Drammen, eldste Wendell Christensen og eldste Carl F. Johansen, som begge er blitt beskikket til å arbeide i Halden, samt eldste Winslow Swensen, som vil arbeide i Larvik.

Eldste Ramm Hansen er blitt forflyttet fra Drammen for å presidere over Larvik gren.

Disse brodre er alle fyldt av den sanne missionsånd og gleder sig over arbeidet.

Siden september måned er der blitt sendt eldster til folgende grener: Aalesund, Haugesund, Fredriksstad, Arendal og Larvik. På nogen av disse steder har der ikke været misjonærer i mange år. Det er vår hensikt å sende misjonærer til de mindre steder og la de storre grener selv utfore deres misjonsarbeide.

Vi er meget lykkelige over å få lov til å onske disse nye misjonærer velkommen, og særlig gleder det oss, at eldste Carl F. Johansen er kommet tilbake til oss igen. Eldste Jo-

hansen forlot oss for 23 måneder siden, og det er oss en særlig glede å få en mann med erfaring i misjonsarbeidet.

Milton H. Knudsen,
Misjonspresident.

BEGRAVELSE.

Søster Kristina Pettersen Karlsen blev begravet fra sitt hjemme i Soon, i nærheten av Moss, onsdag den 10 januar 1934.

Misjonspresident Milton H. Knudsen og distriktspresident Joseph A. Gundersen overvar begravelsen, som blev ledet av broder Olaf B. Poulsen. Mange venner og søskende var tilstede.

Søster Karlsen døde som en sann Siste Dages Hellig og i full harmoni med kirken. Hun har i mange år tålmodig båret sine lidelser, og hendes familie var forsonet med, at hun nu var gått over til det store ukjente. *M. H. K.*

MISJONSARBEIDET I NORGE GÅR FREMAD.

Eldstene Vogeler og Ridd i Trondheim mottok en invitasjon til å holde et foredrag om Utah for Good Templar Logen der. Foredraget blev illustrert med lysbilleder, som viste interessante scener fra Salt Lake City og Utah. Over 200 mennesker lyttet til foredraget. Sangen blev utført av Trondheims grens sangkor.

Eldstene Jakobsen og Barlow fra Drammen holder møte hver uke i Hokksund, som ligger i nærheten av Drammen. Koret fra Drammen utfører sangen. President Knudsen var hovedtaleren siste tirsdag aften. En stor skare opmerksomme tilhørere har været tilstede ved alle møter.

Eldstene Christiansen og Richards, som har gjenåpnet arbeidet i Aalesund, gir rapporter om, at møtene blir meget godt besøkte. Det er mange, som gleder sig over, at mormonmisjonærene er tilbake igjen.

Hver uke avholdes der møter i Lillestrøm av de eldster, som arbeide i Oslo. Møtene blir altid godt besøkt, og der er nogen gode mennesker, som stadig er tilstede ved møtene.

President Knudsen har besøkt søskende i Arendal, Larvik og Moss i løpet av de siste få uker. Alle er lykkelige og gleder sig over evangeliet.

Søstrene Eva og Laila Giertsen fra København avla oss en behagelig visitt i Oslo i juledagene. Vi gledet oss over å ha dere hos oss, søstre. Besøk oss igjen. *M. H. K.*

ET VIDNESBYRD FRA STAVANGER.

Jesu Kristi evangelium er for mig ensbetydende med sannhetens budskap, med frihetens og lykksalighetens evangelium

og kjærlighetens lys. Det gjør menneskene lykkelige her i livet og skjenker ophøielse i det næste; det gjør oss lik Gud i natur og egenskaper og lærer oss å tenke og handle, som vår Himmelske Far gjør. Vår Frelser sa: »Jeg gjør hvad min Fader har befalt mig, og er dertil sendt for å gjøre hans vilje. Dette er ikke min lære, men hans, som har sendt mig. Om nogen vil gjøre hans vilje, han skal kjenne, om læren er av Gud, eller om jeg taler av mig selv.«

Jesus Kristus, som er Faderens uttrykte billede i vesen, natur og egenskaper, kom for å lære oss om Faderens store kjærlighet, tilvejebragte opstandelse, udødelighet og evig liv til menneskene. »Thi så høit elsket Gud verden, at han gav sin sønn, den enbårne, for at hver den, som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha det evige liv.« »Det evige liv,« sier apostel John A. Widtsoe, »beror på lydighet til evangeliet, da den som elsker og antager sannhet, får lykke som rettmessig arv. Evangeliet er en troskraft, som virker til saliggjørelse for hver den, som tror og lever ved ham som gav sitt liv for oss.«

Johs. H. Johannesen,
Stavanger gren.

SØNDAGSSKOLEN

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

4. Februar.

ABRAHAM FORLADER SIT HJEM.

Tekst: 1. Mosebog; Apostlenes Gerninger 7: 2—4; Abrahams Bog 1: 1.

I de to sidste Lektier har vi hørt noget om det gamle Testamente i Almindelighed. Der blev lagt Vægt paa at overbevise Eleverne om, at de skulde til at studere en af de vidunderligste Bøger i Verden. De af jer, der studerede det gamle Testamente sidste Aar, kender allerede noget til det. I erindrer Abraham som en af de mest fremtrædende Karakterer i hele Historien. I hørte om hans bemærkelsesværdige Tro og hans store Vovemod, som førte ham fra hans Hjemby til et nyt Land som han ikke kendte noget til. Han var villig til at løbe Risikoen, fordi han stolede paa Gud.

Abrahams første Hjem var i Ur, en stor gammel By, der laa ved Floden Eufrat, omtrent 100 engelske Mil fra det Sted, hvor den munder ud i den Persiske Bugt. Det synes som om Abrahams Familie havde mistet Troen paa den sande Religion og var begyndt at dyrke Afguder. Men det paavirkede

ikke ham. Han forblev loyal mod sin store Forfaders, Sehms, Tro, som var Søn af Noa.

Abraham lægger denne bemærkelsesværdige Tro for Dagen i Den kostelige Perle: »Og da jeg kom til Kundskab om, at jeg kunde opnaa større Lyksalighed, Fred og Hvile, søgte jeg efter Fædrenes Velsignelser samt den Myndighed, hvortil jeg skulde ordineres for at kunne forvalte samme; thi da jeg selv havde beflittet mig paa Retfærdighed og tillige ønskede at komme i Besiddelse af stor Kundskab, at blive en større Efterfølger af Retfærdighed og besidde mere Kundskab, at blive en Fader til mange Nationer og en Fredsfyrste, at modtage Undervisninger og holde Guds Bud, blev jeg en retmæssig Arving, en Højpræst, besiddende den Myndighed, som Fædrene havde.« (Abraham 1: 2).

Læg især Mærke til dette: »*at blive en større Efterfølger af Retfærdighed og besidde mere Kundskab*«. Dette er den Nøgle, der aabnede Døren til aandelig Oplysning for denne bemærkelsesværdige Mand. Han fulgte Retfærdigheden og søgte efter Kundskab. Han havde maaske et godt Hjem i Ur, men Omgivelserne var ikke gode. Selv hans egen Fader var blevet ligegyldig i Troen.

Nylige Udgravninger har kastet nyt Lys paa denne gamle Bys Velstand. Eftersom Abraham havde Evne til at tjene Penge, var en stor Del af Byens Rigdomme sikkert hans. Men mere værdifuldt for ham end en stor Bankbog var Trofasthed mod Gud. Abraham søgte i Særdeleshed Præstedømmet og hver Rettighed og Velsignelse, som Noa og Sehm havde nydt. Han følte, at det ikke kunde opnaas i Ur, hvorfor han besluttede at rejse til et andet Sted, hvor han frit kunde dyrke Gud paa sin egen Maade.

Hans Venner i Ur ansaa uden Tvivl hans Afrejse til et ukendt Land for en Taabelighed. Hvorfor forlade en driftig By, et godt Hjem, mange Venner for at rejse til et ukendt Sted? Hvorfor løbe en saadan Risiko, naar han havde alt, hvad et Menneske kunde ønske sig? Men det var netop det, han ikke havde. Hans Samvittighed bød ham at forlade den simple By i Kaldæa.

Hvad kan vi lære af denne Historie? Mange af os lever, om ikke i Byen, saa dog i Omgivelserne af »Ur«. Hvis vi ligesom Abraham kunde forstaa, »at der var større Lykke og Fred for os ved at søge vore Fædres Velsignelser, vilde vi forsage det lave og simple og have Samkvem med Gud. Det er saa let at bo i Ur, og sommetider saa svært at følge i Abrahams Spor. Lydighed mod Guds Stemme er ikke altid let, men det bringer altid store Belønninger med sig.

Vor store Forfader Abraham udpeger for os Vejen fra »Ur«

til Samkvem med Gud, til Sindets Fred og Sjælens Berigelse, til Velsignelser og Skatte i Himmelen, hvor hverken Møl eller Rust fortærer dem, og hvor Tyve ikke kan bryde ind og stjæle. Gud kalder paa os for at følge Abrahams Eksempel ved at forlade Ur.

Spørgsmaal.

1. Hvor var Byen Ur? Hvad var den kendt for?
2. Hvad siger Den kostelige Perle om Abraham?
3. Hvorledes véd vi, at Abraham var dygtig til at tjene Penge?
4. Hvad satte Abraham større Pris paa end Penge?
5. Hvad siger Den kostelige Perle om Abrahams Familie?
6. Hvorfor var det nødvendigt for Abraham at forlade Ur?
7. Hvorledes kan vi anvende denne Fortælling?
8. Paa hvilken Maade bliver vi kaldet til at forlade Ur?
9. Hvad vil vi vinde ved at forlade Ur?

---

11. Februar.

ABRAHAM BLIVER SENDT FRA HARAN.

Tekst: 1. Mosebog 12: 1—9; Heb. 11: 8—10.

Da Abraham og hans Selskab kom saa langt som til Haran, omtrent 500 Mil Nordvest for Ur, forblev de der i Stedet for at drage til Kanan, deres Bestemmelsessted. Det fortælles ikke, hvorfor de netop gjorde det. Maaske var det, fordi Abrahams Fader og Slægtninge, som ledsagede ham, ikke havde Tro. Indbyggerne i Haran dyrkede den samme Gud, som blev dyrket i Ur, saa de kunde lige saa godt være blevet, hvor de var. Vi véd ikke, hvor længe de blev i Haran, men Faderen døde, og Familiens Medlemmer blev velhavende.

Saa kom en Dag Herrens Røst til Abraham: »Gak du ud af dit Land og fra din Slægt og af din Faders Hus til det Land, som jeg vil vise dig.« Og det fortælles os: »Abraham spurgte ikke, hvorfor han skulde gaa. Han tog af Sted og overlod Sagen i Herrens Hænder. Der var ikke nogen Nølen eller Smølen, ikke noget med at skabe et Hjem i Damaskus for nogen Tid. Han fortsatte sin Rejse, indtil han kom til Hjertet af det Land som Herren havde udpeget for ham, og der slog han sit Telt op.

Pionererne, der kom til Utah, gjorde det samme. De undskyldte sig ikke eller sagde til Brigham Young: »Hvor længe vil det vare? Hvad for et Land er det? Er der nogen Indianere der?« De drog simpelthen af Sted. Og som de drog af Sted, sang de: »Vi finde Stedet for Guds stille Fred, hist i Vest —

Zions Land«. Men denne Linie fra Sangen er endnu vidunderligere: »Om Hytten paa vor Rejse brydes ned — Salig Dag. Alt er vel«. Det er en Inspiration at vide, at vi lever i en Verden, hvor saadanne Mænd og Kvinder ogsaa har levet.

Da Abraham naaede Kanan, var der ingen Stemme, der bod ham velkommen. Men han byggede et Alter og ofrede, og Gud kom til ham med et vidunderligt Løfte om, at han vilde give Landet til hans Sæd. Abraham havde aldrig et andet Hjem. Fra den Dag, Abraham kom ind i Kanan, var det aandelige hans Hjem, ikke Huse bygget af Menneskehænder, som de, der var i Ur og Haran. Han saa hen til den levende Guds By.

Ungdommen burde lære, at det er noget stort at gaa, hvor Herren ønsker, at vi skal gaa, og gøre, hvad han ønsker, at vi skal gøre. Vi synger undertiden en Sang derom, men mange af os gør ikke derefter. Det er virkelige Helte, Mænd og Kvinder, som er villige til at forlade deres Hjem i »Ur og Haran« og drage til Lande, som de ikke kender noget til, uden Spørgsmaal og Klage, fordi Gud sender dem derhen. Det er Guds udødelige Helte.

Spørgsmaal.

1. Hvem bad Abraham om at forlade Haran? Hvorfor?
2. Hvor drog han hen, og hvad gjorde han?
3. Hvorledes levede Abraham i Kanan? Hvad saa hen hen til?
4. Hvad menes der med Citatet fra Hebræerne? (11: 10).
5. Paa hvilken Maade kan Mormonpionererne lignes med Abraham?
6. Paa hvilke Maader er vi kaldet til at forlade »Ur og Haran«?

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

4. Februar.

EN TJENER BLIVER HELBREDET.

Tekst: Lukas 7: 1—10; Mathæus 8: 5—13.

I de fleste Hjem er der nok at gøre. Der er Tallerkener, der skal vaskes, Gulve, der skal fejes, Mad, der skal laves, o. s. v. Udenfor er der Haven, der skal passes og vandes. Hvad gør du? Nogle Mennesker har mange Værelser og meget store Haver. De har saa meget at gøre, at deres egne Børn ikke kan gøre det altsammen. Derfor beder de andre Folk om at hjælpe sig. Disse ekstra Hjælpere kaldes ofte Tjenestefolk. Nogle af dem er saa dygtige til deres Arbejde og saa venlige og tro-

faste, at Familien holder meget af dem. Vor Fortælling i Dag er om en af disse gode, venlige Hjælpere.

For længe, længe siden, da Jesus gik fra By til By, boede der i Byen Kapernaum en meget rig Mand. Han var ogsaa en god Mand. Han tilhorte ikke Israels Born. Han havde altid bedt til Guder af Træ og Sten. Men da han saa, hvorledes Herren hjalp de Mennesker, der bad til ham, troede han paa Himmelens Gud. Han holdt af Joderne, fordi de onskede at gore det rette. En Dag gav han dem Penge nok til at bygge en dejlig Kirke eller Synagoge. Denne rige Mand var Officer i Hæren. Han var Kaptajn for omtrent 100 Mand. Han var saa flink mod dem, at de gjorde, hvad han end bad dem om. Alle holdt af ham, hans Tjenere holdt af ham, og Joderne holdt af ham, fordi han var saa venlig imod dem.

I sit Hjem havde han en Tjener, som blev meget syg. Denne Tjener blev daarligere og daarligere. Denne rige Mand holdt meget af sin Tjener. Han onskede ikke, at han skulde gaa bort, derfor sagde han: »Lad os sende Bud efter Jesus, han kan helbrede ham.« Saa gik de ud for at finde Jesus. Og da de modte Jesus, sagde de: »Jesus, kom med os. Vor Ven har en elsket Tjener, der er ved at do. Han onsker, at du skal komme og helbrede ham.«

Derfor gik Jesus med dem. Da Jesus kom nær til den rige Mands Hus, tænkte den rige Mand ved sig selv: »Jeg er ikke god nok til at have Jesus til at komme ind i mit Hus. Men jeg trænger saa meget til hans Hjælp. Hvad skal jeg gore?«

Saa sendte den rige Mand Venner ud for at mode Jesus, og de sagde: »Herre, besvær dig ikke med at komme, for den rige Mand foler, at han ikke er god nok til at have dig i sit Hus. Han foler ogsaa, at han ikke er god nok til at komme og tale med dig, men han véd, at du kan gore hans Tjener rask. Han onsker kun, at du skal sige et Ord, saa vil hans Tjener blive rask.«

Da Jesus horte disse Ord, var han tilfreds med den rige Mands Tro. Han vendte sig om og sagde til dem, som fulgte ham: »End ikke i Israel har jeg fundet saa stor en Tro.«

Saa vendte han sig til den rige Mands Venner og sendte dette Budskab: »Gaa og fortæl denne rige Mand, at stor Tro bringer rige Velsignelser. Som han har troet, saa skal det ske med ham.«

Den rige Mands Venner skyndte sig til hans Hus for at fortælle ham, hvad Jesus havde sagt. Da de kom ind i Huset, fandt de, at den elskede Tjener var helbredet. Jesus havde gjort ham rask.

---

11. Februar.

EN KVINDES TRO.

Tekst: Markus 5: 25—34; Mathæus 9: 20—22; Lukas 8: 43—49.

For længe siden, da Jesus levede blandt Menneskene, fulgte store Skarer ham. Naar Folk vidste, at han skulde komme til deres By, gik de ud for at møde ham. Naar han gik gennem Gaderne, fulgte flere og flere Folk ham. Undertiden stillede de ham saa mange Spørgsmaal, at han hverken havde Tid til at spise eller sove.

En Gang var Jesus blevet kaldet hen for at velsigne en ung Pige. Pigens Fader sagde, at hun var meget syg, saa Jesus skyndte sig saa meget, han kunde. Da Skaren gik ned ad Gaden, hørte en syg Kvinde, at Jesus var der. Hun havde været syg i hele tolv Aar. Mange Læger havde prøvet paa at hjælpe hende, men de vidste ikke, hvorledes de skulde gøre det. Hun havde brugt alle sine Penge paa Lægerne, men hun blev kun daarligere. Hun var meget bedrøvet. Da hun hørte, at Jesus var i Skaren, tænkte hun: »Jeg maa komme hen til ham. Han er den, som kan hjælpe mig.«

Hun kom nærmere og nærmere, og til sidst var hun ganske nær ved ham. Hun sagde: »Hvis jeg blot rører hans Klæder, véd jeg, at jeg vil blive rask.«

Det var ikke saa let en Sag at røre ved hans Klæder, fordi der var mange Mennesker til at presse sig tæt til ham. Men snart var hun i Stand til at strække Haanden frem og røre ved hans Klædning. I det samme Øjeblik forlod Smerten hende, og hun vidste, at hun var bedre.

Saa gjorde Jesus noget, hun ikke havde regnet med. Han vendte sig om og sagde: »Hvem rørte ved mig?«

Hans Disciple svarede: »Skaren er saa stor, og der er saa mange Mennesker tæt ved dig, der er sikkert mange af dem, som har rørt ved dig.«

Kvinden vidste ikke, hvad hun skulde gøre. Hun var saa bange, at Knæene rystede under hende. Jesus vidste, at en eller anden havde bedt ham om en Velsignelse. Hun havde ikke bedt ham med Ord, men hun havde bedt om det med en Berøring af Haanden. Da han saa paa hende, kom hun til ham og faldt ned for hans Fødder. »Det var mig, som rørte ved dig. Jeg ønskede at blive rask,« sagde hun.

Saa fortalte hun ham, hvor længe hun havde været syg, hvor mange Læger, der havde prøvet paa at hjælpe hende, og at hun havde brugt alle sine Penge, men uden Resultat. Hun sagde: »Jeg følte, at hvis jeg blot kunde røre ved din Klædning, vilde jeg blive rask.«

(Fortsættes Side 62.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.
Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Orson B. West

VERDENSBEVÆGELSER.

Under Titlen »Begivenhedernes Panorama« udkom der fornylig en Redaktionsartikel i »Deseret News« i Salt Lake City, som herved optages i »Stjernen«. Det er interessant Læsestof, i Særdeleshed for dem, der bryder sig om at vide noget om Foreteelserne i Verden. Og dette indbefatter alle Læsere af »Stjernen«.

Det er de »sidste Dage«, og de er fyldt med hurtigt vekslende Begivenheder. I disse Ting ser alle Læsere af Skriften Opfyldelsen af Profetierne, og de fryder sig, fordi det er et andet Bevis for, at Gud lever, og at han er bestemt paa, at hans Profeters inspirerede Forudsigelser skal gaa i Opfyldelse. Hans Ord vil ikke fejle. Han overvaager Menneskers og Nationers Affærer for Opfyldelsen af sine Formaal. Dette er indlysende for Folk, der omhyggeligt studerer Profetierne

Artiklen er en kort, velskrevet Præsentation af 1933's fremragende Begivenheders historiske Panorama.

Joseph F. Merrill.

HISTORIENS PANORAMA.

Ikke alene er den nuværende Epoke hurtig til at »lave« Historie, men Aaret 1933, der nu nærmer sig Slutningen, maa staa som et af Verdens historiske Aar. Maaske kan denne Epoke, som tiltvang sig vor Opmærksomhed for tre Aar siden, sammenlignes med forskellige Begivenheder i menneskelige Affærer — Slaget ved Tours, da Charles Martel drev Araberne tilbage fra deres europæiske Invasion, Konstantinopels Fald for Tyrkerne og Renaissancens Lærdom, Opdagelsen af Amerika, Revolutionerne i Nord- og Sydamerika og Frankrig, Aabningen af de japanske Havne ved Admiral Perry i 1854 og den russiske Revolution i 1917.

Den rastlose Bortkasten af gamle Regeringsformer og Opfattelse af Ejendomsrettigheder kan markere dette Tidsrum med lignende Betydning.

I Forbindelse med det altsammen, hvad er der blevet gjort for at imødekomme de to store nutidige Menneskekrav — Afskaffelse af Krig og Ophævelse af Fattigdom?

Folkeforbundet, som var et bravt Forsøg paa at ulovliggøre Krigen er svagere i Dag end nogensinde siden dets Dannelse. Aabenbart søger Verdens politiske Ledere efter en anden Formel til at sikre Freden. Aaret 1933 har set Krigsskyer samle sig med den tyske Revolution tidligt paa Aaret og fortsætte truende, skønt ikke saa nær forestaaende ved Aarets Slutning. Politik, som er ansvarlig for Krigen, gaar tilbage til Førkrigstidens Former. Afrustningskonferencen resulterede ikke i noget afgørende. Hvor mismodigt end alt dette synes, bestræber Verdens alvorlige Mænd og Kvinder, hos hvem Freden er en Passion, sig paa at holde fast og redde de Gevinster, som var ved at skabes.

Kampen mod Fattigdom er ogsaa Kampen mod Sygdom, Forbrydelse og Uvidenhed; for Mangel er en af de Kilder, hvorfra disse Onder flyder. Hvis der ingen Fattigdom var, vilde Sundhed være fremherskende, fordi den rette Føde, medicinsk Behandling og Hvile da kunde opnaas af hver Familie. Uddannelse kunde fortsætte for alle, som ønskede det, i Stedet for at holde op paa Grund af økonomiske Vanskeligheder. Forbrydelsernes Antal vilde formindskes. Mange Forbrydelser er en direkte Følge af Nød, mange paa Grund af Erkendelsen af social Uretfærdighed og mange af Uvidenhed, som er et Resultat af overanstrengte Forældre, som ikke kan holde deres Børn i Skole under den kritiske opvoksende Periode af deres Liv.

Den nye Retning i Amerika er en bevidst Anstrengelse, ikke alene for at bringe »normale Tider« tilbage igen de gode Tider, vi har kendt før, men engang for alle at afskaffe Fattigdommen. Det Princip er ved at blive accepteret at vi maa have Arbejdsløshedsforsikring, Forsikring for de syge og Understøttelse for de gamle. Amerikas jævne Mennesker staar solidt bag ved Præsidenten i hans Forsøg paa at skabe disse Omstændigheder. De er ikke stort interesseret i Navne. Ordet »Socialisme« forskrækker ikke mere. De kræver for sig selv og deres Børn efter dem social Retfærdighed og saa megen Frihed for individuel Initiativ, som der kan eksistere i vor komplicerede Verden.

Foruden det amerikanske Eksperiment har Aaret været markeret af andre Verdensbevægelser.

Store Fremskridt er der blevet gjort i russisk Diplomati, som har sikret Ikke-Angrebspagter og Handelsaftaler med de fleste Lande i Europa og nu De forenede Staters Anerken-

delse. Rusland er en Fremvisning af menneskelig Energi, der med enestaaende Enighed hengives til økonomisk Lighed og Opbygningen af en stærk og usaarlig Nation.

Anti-Semitismen, som maaske vil bringe den profetiske Uddrivelse af Jøderne tilbage til Palæstina, er blevet morderisk i Central-Europa. Tysklands Eksempel er blevet efterfulgt af en stærk Klike i Østrig. Nu opdager Rumænien »Jerngarden«, to Tusinde stærke, optaget af uforsonlig Kamp mod Jøderne. I Amerika udviser Sølvskjorterne lignende Fjendtligheder.

Foran hver vaagen Person — af hvad Alder vedkommende end er — oprulles Panoramaet af bevægede Begivenheder, betydelige, dramatiske, skæbnesvangre. Med aabent Sind burde vi læse Historiens daglige Lektier og ivrigt stræbe efter at forstaa deres Betydning.

(Fortsat fra Side 59)

Da saa Jesus paa hende med sine venlige og milde Øjne og sagde blidt: »Datter, vær frimodig, din Tro har frelst dig.«

Hun frygtede da ikke længere, hun rystede ikke mere. Hun vendte sig om og spadserede ud af Mængden med nyt Lys i Øjnene. Og i sit Hjerte sang hun af Glæde, fordi hun vidste, at hun var rask og stærk.

DET FULDKOMNE MENNESKE.

Af *Guy C. Wilson.*

Problem: Nedskriv paa et Stykke Papir alle de Egenskaber — fysiske, mentale og aandelige — som De synes, det fuldkomne Menneske vilde være i Besiddelse af. Kan dette Ideal opnaas af os? Hvis det er Tilfældet, hvornaar og under hvilke Omstændigheder?

Efter at De har gjort det, sammenlign da Deres Konklusioner med Ideens Udarbejdelse i denne Lektie, der er gjort under følgende Karakteristikker: (1) De Egenskaber, det fuldkomne Menneske burde være i Besiddelse af; (2) Hvorledes disse kan sammenlignes med dem, Jesus lagde for Dagen; (3) Hvem og hvad Jesus var.

Alle kender det saakaldte Puslespil. Hvis de adskilte Dele af Puslespillet kan sættes rigtigt sammen, vil der fremkomme et Billede af et Dyr, en Person eller en eller anden Scene.

Det er et saadant Billede, Skaberen af Puslespillet oprindeligt havde for Øje. Paa lignende Maade opbygger vi et Billede af det fuldkomne Menneske, den ideelle Karakter.

Vor egen og andres Erfaring siden den historiske Tid forsyner os med de enkelte Stykker, som maa sammensættes. Delene i dette Billede er spredt i Tid, Sted eller i Nationerne. Men naar alle store og gode Mænds Karakteregenskaber lægges sammen, vil det fuldkomne Menneske efterhaanden fremtræde.

Naar vi har gjort os Umage med at sammensætte Puslespillet, bliver vi forbavset over at finde, at vor højeste Drøm om en fuldkommen Type allerede er blevet skabt for os i Kristi Person. En Pastor Jefferson taler om en Del Karakteregenskaber hos Jesus bl. a. Styrke, Oprigtighed, Logik, Ligevægtighed, Broderkærlighed, Optimisme, Fasthed, Ædelmodighed, Entusiasme, Ydmyghed, Taalmodighed, Mod og Ærbødighed, som tilsammen danner hans Storhed. Det vilde heller ikke være vanskeligt at nævne andre Egenskaber hos ham.

Vi véd ikke rigtigt, hvorledes Jesus saa ud; vi har ikke noget Fotografi af ham. Her er dog en Beskrivelse af Kristus ved Profeten Joseph Smith, til hvem og til Oliver Cowdery vor Herre viste sig i et Syn den 3. April 1836: »Hans Øjne var som en Ildslue, hans Haar var hvidt som nyfalden Sne, hans Ansigt overgik Solen i Klarhed og hans Røst var som store Vandes Brusen.« Dette var naturligvis efter Opstandelsen.

Hvad skyldes Jesu fremtrædende Stilling? De fleste Kristne tror at den skyldes at han var mere end et Menneske, at han var Guds Søn, ja, at han selv var en Gud. I Palæstina talte Jesus om sig selv som »større« end Abraham, Moses og Salomon, og det var dem, som blev æret mest blandt Jøderne. Han tilskrev sig ogsaa selv Magt som hidtil kun var blevet tænkt paa i Forbindelse med Gud.

Mormons Bog er tydeligere angaaende Kristi Guddommelighed. Paa Titelbladet gives Formaalet med Optegnelsen saaledes — »og ligeledes for at overbevise Jøde og Hedning om at Jesu er Kristus, *den evige Gud, og at han aabenbarer sig for alle Folk*«. Et Skriftsted i Mosiah er endnu tydeligere: »Jeg vil at I skal forstaa« siger Profeten Abinadi, »at *Gud selv skal komme ned blandt Menneskenes Børn og skal forløse sit Folk.*«

At han var Gud forklarer vel hans fuldkomne Karakter.

RELIGION OG GUD.

Af *Guy C. Wilson.*

Problem: Hvis Religion hjælper i Menneskets Udvikling, burde den forsyne os med et Maal i Livet. Hvad er det Maal?

For at formulere et tilfredsstillende Svar paa dette Sporgsmaal vil det være nodvendigt at overveje folgende Punkter omhyggeligt: (1) Hvorledes Forestillingen om Gud er nodvendig for Religion, som Religion er nodvendig for Livet; (2) Hvorledes Kristus udtrykker og belyser ved Eksempler Forestillingen om Gud i Vendinger, der kan forstaas af Mennesker; (3) Hvorledes det kommer frem, at Forestillingen om Gud virker i Menneskenes Bestemmelser.

Naar det fortælles os, at man kan være religios og paa samme Tid ikke akceptere Ideen, at Gud er en Person, kan vi være sikker paa, at det, der er tænkt paa, kun er de moralske Forskrifter, der indbefattes i »Jesu Religion« i den snævre Betydning og ikke de Ideer, der indeholdes i »Kristi Evangelium« og i hvad, der er kendt som »Teologi«. Og det vilde utvivlsomt være sandt, for vi kender alle baade Mænd og Kvinder, som er religiose i denne Betydning. Men for at være religios i den sande Betydning, at leve i Ordets hojere Betydning, maa man ikke alene tro paa Gud som en Person, men man maa tro paa ham for aandelig Kundskab og Vejledning. Der er ingen sand Religion uden Gud.

Gennem Kristus lærer vi om evigt Liv. Der er en Aand i Mennesket. Denne Aand paavirkes ikke af Doden. Doden er blot en forelobig Adskillelse af Aand og Legeme og er blot en Begivenhed i Aandens evige Liv. Og der vil blive en Opstandelse for alle, en Genforening af Aand og Legeme i Sjælens Udodelighed. Det er Kristi Budskab, Evangeliets Budskab til Mennesket. Dette er dog paa ingen Maade den hele Historie. Det er gennem Kristus, at vi lærer Livets Formaal at kende. Hvad er dette Formaal? Svaret er i Almindelighed, at vi maa nyde Glæde, ikke blot i denne Verden, men ogsaa i den kommende. Livet er saa indviklet, at det let kan forvirre en, medmindre man har noget til at lede sig. Hvad er den bedste Maade, hvorved vi kan opnaa Lykke? Svaret ligger igen i Kristus. Der er en Frelsensplan, ikke en 5 Aarsplan eller 25 Aarsplan, men en Plan for Livet.

Saaledes er det kun gennem aabenbaret Religion, at vi kan faa et sandt ideelt Menneske, at vi kan lære Livets Formaal paa Jorden at kende, at vi er i Stand til at finde Livets Vej.

Vi har allerede omtalt den centrale Stilling, Jesus indtager i den kristne Plan. Grunden dertil er dobbelt: For det forste

var Jesus et Menneske. I mange Henseender var han lig os. Han havde et Legeme af Kød og Blod, som skulde ernæres etc. For det andet havde han et aandeligt og følelsesbetonet Liv, som handlede meget ligt ethvert andet Menneskes. En Gang eller to blev han vred, og han glædede sig sikkert over Naturens Skønheder.

For det andet var Jesus ogsaa Gud. I denne Henseende var han ikke saa forskellig fra Mennesket, som det i Almindelighed læres; for Mennesket er — selv om det ikke er Gud — dog guddommeligt, ellers kunde det ikke med Rette siges, at Jesus er »vor ældre Broder«, og at Gud er »Fader« til os alle. Derfor deltager vi i nogen Grad ikke blot i Jesu fysiske Natur, men ogsaa i hans aandelige. Han maa have tænkt paa dette, da han sagde: »Bliv derfor fuldkommen, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen.« Naturligvis var Jesus uendelig foran os i Sjæl, Hjerte og Aand. Det var fordi han var Gud saa vel som Menneske, hvorimod vi, skønt guddommelige, kun er Mennesker.

Paa den ene Side er Kristus forbundet med Mennesket, paa den anden Side med Gud. Det er derfor bogstavelig sandt, at han var Gud, aabenbaret i Kødet. Imidlertid maa vi ikke glemme, at vi ikke kan have Religion i Ordets sande Betydning uden Ideen om Gud som dens Hjerte og Kerne.

VI LEVEDE FØR VI BLEV FØDT.*

Det er en stor Fejltagelse at forudsætte, at den dødelige Fødsel markerer Begyndelsen til ens individuelle Eksistens. Lige saa ufornuftigt er det at antage, at Døden betyder Sjælens Udslettelse. Menneskets Forudtilværlse bekræftes tydeligt af Skriften, som det er en Kendsgerning, at der er Liv paa den anden Side af Graven.

Vi er altfor tilbøjelige til at betragte Legemet som Mennesket, og denne Fejltagelse fremkalder den Tanke, at Livet i Kødet er alt, hvad der kan siges med Hensyn til Tilværelsen. Der er i Mennesket en udødelig Aand, der eksisterede som et intelligent Væsen, før Legemet blev avlet, og den skal fortsætte med at eksistere som det samme udødelige Individ, efter at Legemet er gaaet i Forraadnelse. Guddommelig Aabenbaring bekræfter den højtidelige Sandhed, at Mennesket er evigt.

Ingen, der antager Bibelen som Guds Ord, kan med god

* Lektie for Præstedømmet, anden Uge i Februar.

Samvittighed benægte vor Herre Jesu Kristi Forudtilværelse. I det forste Kapitel i Johannes Evangelium betegnes Kristus som Ordet, og Frelserens Forudtilværelse og oprindelige Guddommelighed fremsættes saaledes: »I Begyndelsen var Ordet, og Ordet var hos Gud og Ordet var Gud.« Vi læser videre: »Og Ordet blev Kod og tog Bolig iblandt os.« (Joh. 1: 1 og 14).

Kristi personlige Vidnesbyrd berorer det samme. Han spurgte Disciplene: »Hvad om I da faa at se, at Menneskesonnen farer op, hvor han var for? (Joh. 6: 62). Og ved en anden Lejlighed erklærede han: »Jeg udgik fra Faderen og er kommet til Verden; jeg forlader Verden igen og gaar til Faderen.« (Joh. 16: 28). I hojtidelig Bon bad han: »Og Fader! herliggor du mig nu hos dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos dig, for Verden var.« (Joh. 17: 5).

Ikke desto mindre blev Kristus — hvad jordisk Fodsel angaar — fodt som et Barn og levede, indtil han opnaaede Modenhed, som et Menneske blandt Mennesker. Akkurat ligesom hans legemlige Fodsel var Foreningen af en forudeksisterende Aand med et Tabernakel af Kod og Ben, saadan er ogsaa ethvert menneskeligt Væsens Fodsel.

Hver af os var kendt af Faderen ved Navn og Karakter, Faderen, som er »alt Kods Aanders Gud« (Fjerde Mosebog 16: 22, 27: 16), i vor oprindelige Tilværelse; og fra Skarerne af hans ulegemlige Born valgte Gud til speciel Tjeneste paa Jorden saadanne, der var bedst skikkede til at fuldfore hans Planer. Tænk paa Herrens bestemte Aabenbaring til Jeremias, Profeten: »For jeg dannede dig i Moders Liv, kendte jeg dig, og for du udkom af Moders Skod, helligede jeg dig; jeg beskikkede dig til en Profet for Folkene.« (Jer. 1: 5).

Mere end tolv Aarhundreder for Jeremias' Tid havde Gud aabenbaret Abraham Kendsgerningen om Menneskeslægtens Aanders Forudtilværelse og ligeledes disse Aanders forskellige Evner og det guddommelige Formaal med at berede Jorden til deres Beboelse. Saaledes lyder Beretningen:

»Og Herren havde vist mig Abraham Fornuftvæsenerne, som var organiserede, for Verden blev, og blandt disse var mange af de ædle og store; og Gud saa disse Sjæle, at de var gode, og han stod midt iblandt dem, og han sagde: Disse vil jeg gore til mine Fyrster; thi han stod midt iblandt dem, som var Aander, og han saa, at de var gode. Og han sagde til mig Abraham: Du er en af dem; du blev udvalgt, for du blev fodt. Og der stod en iblandt dem, der var Gud lig, og han sagde til dem, der var hos ham: Vi ville gaa ned; thi der er Rum der, og vi ville tage af disse Elementer og danne en Jord hvorpaa disse kunne bo; og vi ville prove dem dermed og se, om de ville gore alt, hvad som helst Herren deres Gud skal be-

fale dem; og de, der holde deres forste Provestand, skulle foroges; og de, der ikke holde deres forste Provestand, skulle ikke faa Herlighed i det samme Rige med dem, der holde deres forste Provestand, og de, som holde deres anden Prøvestand. skulle Herlighed vorde tildel evindelig. (D. K. P., Side 65—66).

Vort Liv i Kodet er blot et Skridt i Lobet af Sjælens evige Fremgang. et Led, der forbinder Fortidens Evigheder med de kommende Evigheder. Hensigten med vor dodelige Prøve er med Udvikling og Uddannelse for Øje, saavel som Prøve og Undervisning, hvorved vi viser, om vi vil adlyde Herren, vor Guds Befalinger og paa denne Maade gribe de uendelige Muligheder for Udvikling og Fremgang i de evige Verdener, eller vælge at gore ondt og forspilde Guds Naadegave som Borger i Himmeriges Rige.

Betingelsen, hvorpaa Menneskene kan have Plads i dette Rige, er at adlyde de Krav, som Jesus Kristus, Verdens Frelser og Forloser, har fremsat, og hvis Navn er »det eneste Navn, der skal gives under Himmelen, ved hvilket Salighed skal komme til Menneskenes Born«. (D. K. P., Side 33).

Spørgsmaal.

1. Hvad var Menneskets Stilling for det dodelige Liv?
2. Bevis Virkeligheden af Menneskets Forudtilværelse fra Skriften.
3. Hvad gjorde Gud Abraham bekendt med angaaende Menneskets Forudtilværelse?
4. Hvad er Hensigten med vor jordiske Provestand?
5. I hvilken Mening er Jesu Kristi Evangelium »Livets Brod«?

KRONET MED HERLIGHED.

Fortælling af *Nephi Anderson.*

Oversat af *John S. Hansen.*

(Fortsat.)

—

»Dette er Broder Sardus,« sagde Homan, »og dette er Soster Delsa.«

»Velkommen, Broder,« sagde hun. »Kom og sæt dig hos os.«

»Sardus,« fortsatte Homan, »jeg troede, du var fortabt. Jeg har ikke set dig i lang Tid. Du husker nok vor sidste Samtale? Sardus, hvor det glæder mig, at du er paa den sikre Side og ikke faldt med Lucifer.«

»Tys nævnt ikke det Navn. Kære Broder, han fristede mig stærkt, men jeg overvandt ham.«

»Men vi vil snart møde ham under nye Forhold,« fortsatte Homan. »Som forforeriske Aander vil han og hans Tilhængere vedblive at stride mod Herrens Salvede. De vil ikke give op. Ude af Stand til selv at modtage Legemer vil de søge at gøre Brug af andres.«

»Nu véd vi, hvorledes Fristelser og Synd vil komme ind i Verden « sagde Delsa. »Gud give, at vi maa kunne overvinde alle disse Farer igen, som vi allerede een Gang har gjort.«

De talte sammen i nogen Tid, hvorefter Sardus forlod dem.

»Jeg maa ogsaa gaa,« sagde Delsa.

»Et Selskab af Sostre skal snart forlade os og gaa til Jorden og jeg maa hen for at sige Farvel til dem.«

»Delsa, du gaar vel ikke med dem? Du vil ikke forlade mig?«

»Nej, Homan min Tid er endnu ikke kommen.«

»Kunde vi ikke følges ad? — dog — det vil Fader bestemme. Han vil indrette alt til det bedste. Der er endnu hele Nationer som skulle ned til Jorden, og vi vil faa vor bestemte Tid og Sted.«

En Gruppe Personer stod sammen i alvorlig Samtale da et Sendebud nærmede sig. Han løftede sin Haand for at paabyde Stilhed og sagde da til dem:

»Jeg kommer fra Faderen med et Budskab til Eder.«

De Tilstedeværende lyttede med Opmærksomhed til hans Ord, idet han fortsatte: »Det angaar nogle af vore Brødre og Søstre, som er gaaet forud for os til Jorden. Jeg maa nødvendigvis fortælle Eder, hvorledes det staar til med dem, for at I kan forstaa. En vis Familie af Jordens Born er sunken néd i Vildfarelser og Synd. De var ikke meget nidkære for Sandheden for de forlod os, og deres Erfaringer i den anden Verden har ikke gjort dem stærkere. Det lader til, at denne Familie er bleven rodfæstet i falske Lærdomme og daarligt Levned, saaledes at alle de, der kommer dertil fra os ogsaa deltager i deres Synder og Vantro. Som I véd, udover Slægtskabsforbindelser og Omgivelser en mægtig Indflydelse paa Karakteren, og det viser sig, at ingen af Faderens Born hidindtil har været i Stand til at modstaa de syndige Tilbojeligheder, som gør sig gældende hos alle, som kommer til Jorden gennem denne Familie.«

Sendebudet gjorde et Ophold og saa sig om i Kredsen. Derefter fortsatte han: »Faderen har befalet mig at sporge Eder, om nogen af Eder er villig til at indtræde i Jordelivet i denne

Familie og blive beslægtet med disse villiesvage Sjæle — til deres Frelse.«

Der var en lang Pavse, i hvilken alle syntes at overveje Sagen. Sendebudet ventede.

»Broder,« sagde En, »er der ikke Fare for, at den, som paatager sig denne Mission, selv vil komme under de Indflydelser, du har omtalt, i en saadan Grad, at han ogsaa vil tage Del i disse Ting, og hans Mission saaledes mislykkes?«

»Under Livet paa Jorden saa vel som her,« svarede Sendebudet, »vil alle have deres Handlefrihed. Det er derfor muligt, at de, der paatager sig denne Mission — thi der maa være to, en Mand og en Kvinde — ville give efter for den onde Magt og saaledes forsomme deres Ærinde. Men husk ogsaa paa dette: Faderen har sendt mig til Eder. Han kender Eder alle, kender Eders Hjerter, Eders Trofasthed, Eders Styrke. Han véd, hvem Han forlanger til det farefulde Hverv, at frelse Sjæle fra Undergang. Ja, mine Venner, Faderen véd, hvad Han gor, og dette burde være nok for Eder.«

Tilhorerne bojede deres Hoveder, som om de skammede sig over deres tvivlende, frygtsomme Tanker. Der indtraadte en dyb Stilhed, der afbrodes af Een, der ligesom talte til sig selv: »At blive en Frelser — at have Lod og Del i vor ældre Broders Gerning! O, tænk hvad det vil sige!« Den Talende hævede sit Hoved. »Maa jeg gaa, maa jeg?« spurgte hun med spændt Iver.

»Og jeg«, »og jeg«, kom det fra andre rundt omkring.

»Soster, du kan blive den ene af dem,« sagde han til den, der havde talt forst. »Og nu maa vi have en Broder — ja, du Broder, vil være skikket dertil.« Dette til Een, som trængte sig frem og bad om at blive valgt.

»Ja, ja,« fortsatte Sendebudet, idet han venligt smilende saa sig om i Kredsen, »jeg ser, at Faderen kender Eder alle.«

»Men,« sagde den Soster, der var bleven valgt, med lidt usikker Stemme, »hvad skal vi udfore? Kan vi ikke faa det at vide?«

»Ikke altsammen,« var Svaret. »I husker nok, hvad der er bleven Eder lært, at et Slor vil blive lagt over Øjnene paa alle dem, som indgaar i den jordiske Tilværelse, og at al Erindring om denne Verden vil blive taget bort; men saa meget kan jeg fortælle Eder, at formedelst Eders aandelige Indsigt og moralske Kraft vil I blive i Stand til at udove en retledende Indflydelse paa Eders Brodre og Sostre i Kodet, og i Særdeleshed over Eders egen Slægt. Endvidere, naar I horer vor ældre Broders Evangelium forkyndt, da vil det have en velkendt Klang, og I ville annamme det med Glæde. Da vil I

blive Lærere blandt Eders Samtidige og et Lys for Eders hele Slægt. Eders Virksomhed vil ikke blot strække sig til dem, der lever i Kodet. Mange vil have forladt Jordelivet i Uvidenhed om Frelsens Evangelium. For dem maa Evangeliets frelsende Ordinancer udfores, saa at de, naar de en Gang annammer Sandheden, kunne nyde de samme Velsignelser. Dette Arbejde er ogsaa en Del af Eders Mission — at indgaa i Herrens Templer, Mand og Kvinde, hver for sin egen Slægt og der udfore disse Ordinancer.«

En Soster trængte sig undseligt frem og nærmede sig ham, der var bleven valgt, tog hans Haand og sagde, idet hun med et bonligt Udtryk henvendte sig til Sendebudet: »Maa jeg ogsaa faa Lov at gaa? Jeg tror, jeg kunde hjælpe lidt til.«

Den Tiltalte smilte til hende, da han saa, hvem det var, hun havde taget ved Haanden.

»Det tror jeg nok,« sagde han, »men vi vil faa at se.«

»Naar skal vi gaa?«

»Ikke endnu. Afvendt Faderens Villie — og Fred være med Eder alle.«

Da han forlod dem, hvilte en hojtidelig Stilhed over Forsamlingen. Snart efter begyndte de at tale til hverandre indbyrdes om de vidunderlige Ting, de havde hort, og den Kaldelse, der var kommen til nogle i deres Midte.

Tider og Aarstider, Nationer og Folkeslag var komne og gaaede. Millioner af Guds Sonner og Dotre havde passeret gennem den jordiske Skole og var komne til andre Virkefelter, nogle med Ære, andre med Vanære. Guds aandelige Intelligenser bleve tilmaalte deres Stillinger og Forhold alt efter deres utallige indbyrdes Forskelligheder. Den af Faderen oprettede Verdens-Ordning forte til de tilsigtede Resultater.

Tiden var imidlertid kommen, da Homan skulde forlade sit himmelske Hjem. Han skulde nu gore et Skridt, som, uagtet det midlertidigt forte nedad, dog vilde sikre ham Muligheden for at naa til langt storre Hojder. Delsa var endnu i sin forste Tilværelse. Ligeledes Sardus. De var tilligemed flere andre forsamlede for at byde Homan Farvel.

»Vi véd ikke,« sagde Homan, »om vi skal modes nede paa Jorden. Vore Opholdssteder og Kaldelser vil maaske være langt fjernede fra hverandre, og vi ville muligvis aldrig se eller genkende hinanden for den Dag, da vi igen modes i vor Faders Rige.«

»Een Ting er jeg taknemlig for: Jeg har erfaret, at der aldrig for paa Jorden har været et mere belejligt Tidspunkt, i hvilket vi kunne gennemgaa vor Provestand end netop nu. Evangeliet findes der i sin Fylde, og det altomfattende Morke

er begyndt at vige. Slægten er kraftig og kan give os sunde Legemer. Dersom vi nu er værdige dertil, vil vi uden Tvivl blive bragte til Verden af Forældre, der kunne give os de aandelig og legemlige Fortrin, som er nodvendige for med Held at kunne modstaa de onde Magter.«

Dette er ikke nogen ny Lærdom, men de elskede at tænke paa og samtale om dette herlige Emne.

»Vi er blevne underviste om, at vi vil komme til at indtage netop den Stilling, som vore Forberedelser her gør os værdige til. Tilværelsen er uendelig og dens forskellige Afsnit forbinder sig ganske naturligt med og forer over i hinanden, ligesom Klasserne i en Skole.«

»Nogle er bleven beskikket til visse betroede Stillinger. Fader kender os alle og véd, hvad vi vil udrette. Mange af de Ædle og Store har allerede forladt os, og mange er endnu hos os afventende Faderens Villie.«

»En Gang var jeg meget utaalmodig. Det forekom mig, at alt gik saa langsomt for sig; men nu kan jeg indse Faderens Visdom. Hvilken Forvirring vilde der ikke opstaa, om for mange paa en Gang tog Ophold paa Jorden. De, som gaar forud, gor Erfaringer, der skaffer os en bedre Modtagelse.«

»Sardus,« sagde Homan, »jeg horer, at du har stor Interesse for Musik.«

»Dine Ord udtrykker kun tildels det virkelige Forhold, min kære Homan. Jeg har i den senere Tid ikke kunnet tænke paa andet.«

»Hvad er din Mening med en Person, der helt og holdent giver sig hen til et enkelt Studium?« spurgte En.

»Jeg skulde lige til at sige, at jeg tror, der er Fare forbundet hermed,« svarede Homan. »Jeg véd, der er nogle, som forsommer alle andre Pligter for at uddanne sig i en eller anden bestemt Retning. Jeg tror, vi burde udvikle alle vor Faders Gaver til os, men ikke tillade en enkelt af dem at blive vort eneste Maal og Tanke.«

»Husk paa, at vi tager vore forskellige Karaktertræk med os,« sagde Delsa. »Jeg tror, at din Forklaring er rigtig Homan. Det er godt at kunne opnaa stor Fuldkommenhed i en enkelt Retning, men dette burde ikke virke forstyrrende for en harmonisk Udvikling af hele vor Karakter.«

»Jeg har lagt Mærke til, Delsa, at du er en Mester i at skildre Skonheden og Harmonien i Faders Skaberværk.«

»Jeg?« spurgte hun, »der er ingen Fare for, at jeg bliver et Geni i den Henseende. Dertil interesserer jeg mig ikke nok for det, selv om jeg beskæftiger mig lidt dermed.«

Saaledes underholdt de sig med hinanden om de Ting, der opfyldte deres Hjerter. Deres Stemmer forenede sig tilsidst

i Sang. De gennembævedes af de himmelske Toners melodiske Rytme. Efter en Stunds Forløb skiltes de, og Homan vilde begive sig paa Vej alene, men da han vendte sig for at gaa, rørte Delsa ved hans Arm.

»Homan, der er noget, jeg gerne vilde fortælle dig,« sagde hun. »Maa jeg gaa med dig?«

»Jeg vil i Stedet gaa med dig,« svarede han.

De fulgtes ad henad Vejen.

»Jeg skal ogsaa snart sendes ned til Jorden,« sagde Delsa.

»Er det sandt?«

»Ja, Moder har sagt det til mig, og jeg har i nogen Tid gjort Forberedelser dertil. Kære Homan, jeg er saa glad, men dog betages jeg af en underlig Følelse ved Tanken om dette Ukendte, der forestaar. O, om vi dog blot kunde blive Klassekammerater i denne vor Skoletid.«

»Fader vil maaske indrette det saaledes,« svarede han. »Han kender vore Ønsker, og hvis de er retfærdige og til vort Gavn, vil Han muligvis opfylde dem. Skal du snart gaa?«

»Ja, men ikke saa snart som du. Du vil gaa først og berede mig et Velkommen. Saa vil jeg komme.« Hun saa ham smilende ind i Ansigtet.

»Ved Tro kunne vi se langt,« svarede han.

»Ja, vi leve ved Tro,« tilføjede han.

Haand i Haand fortsatte de deres Vandring. Ingen af dem talte, men de meddelte sig til hinanden gennem Tavshedens langt mere udtryksfulde Sprog. Himmelske Melodier lød i deres Ører; det skønne, himmelske Landskab glædede deres Øjne; Guds, deres Faders, Fred var i deres Hjerter. De vandrede Haand i Haand for sidste Gang i denne, deres første Prøvestand.

(Fortsættes.)

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: MILTON H. KNUDSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.
Trykt hos F. E. Bording.